

[Ellemann-Jensen]

ved massive overførsler af kapitalindskud, som kan danne grundlag for den hastende og nødvendige gældssanering. Det haster med en indsats, hvis vi skal undgå helt katastrofale ødelæggelser i dette for hele det danske samfund så vigtigt erhverv.

Statsministeren gjorde nogle bemærkninger om obligatorisk overskudsdeling, som det er lidt vanskeligt at tolke. Er det mon en forglemmelse, når statsministeren ikke længere taler om en solidarisk løsning, dette sørgeligt misbrugte udtryk, der dækker over kravet om en central fond? Eller har regeringen omsider forladt kravet om en central ØD-fond i erkendelse af, at der hverken i befolkningen eller i folketinget kan skabes flertal herfor? Ja, statsministerens bemærkninger i tirsdags antydede, at det har man måske, hr. Ole Espersens i dag antydede det modsatte, men det ville dog være glædeligt, hvis regeringen omsider var i bevægelse i dette spørgsmål, for hidtil er det regeringen og socialdemokratiet, der har blokeret for fornuftige ordninger om medejendomsret og overskudsdeling. Venstre vil i denne folketingssamling fremlægge sine forslag om, hvordan man kan lette muligheden for, at der i den enkelte virksomhed indgås aftaler om overskud og medejendomsret.

Venstre er enig med statsministeren i, at arbejdsmarkedets parter selv må klare den kommende overenskomstsituation. Folketinget må ikke for fjerde gang gribe ind med lovgivning, det vil være ødelæggende for ansvarsfølelsen på det danske arbejdsmarked. Men vi kunne have ønsket os, at statsministeren noget klarere havde fortalt parterne på arbejdsmarkedet, at der ikke skal ventes indgreb herfra, og at parterne derfor i egen og samfundets interesse hurtigst muligt må sikre, at eventuelle konflikter til foråret friholder de helt livsvigtige områder. Samfundet må ikke tages som gidsel i en eventuel konflikt.

Så er der regeringens samlede økonomiske politik, og den fortoner sig i det uvisse. Kun ét står klart: med det, regeringen hidtil har gennemført eller aftalt, vil regeringen ikke nå sit mål, at bedre balancen i dansk økonomi. Man vil tværtimod se et stærkt voksende underskud over for udlandet og en stærkt voksende ledighed i de kommende år. Dette er dokumenteret i den finansredegørelse, der kom fra budgetdepartementet i går.

Der skal altså mere til, for at regeringen kan vende udviklingen, og det siger den jo at den vil. Men hvad vil regeringen gøre og hvornår? Det har vi ikke fået at vide. Vi fik blot en opgivende bemærkning fra statsministeren om, at nu må vi først se på resultaterne af, hvad der er gjort, og så må vi have et klarere billede af den internationale udvikling. Dette er en politisk falliterklæring fra regeringen. Regeringen ved nemlig udmærket, at resultaterne af de hidtidige indgreb er utilstrækkelige, og regeringen ved udmærket, at den internationale udvikling for længst har nødvendiggjort 1 e indgreb. Alligevel tøver regeringen, lammet af sine egne indre og ydre modsætninger, ude af stand til at formidle det samarbejde, der skal til, og ude af stand til at lægge forslag frem, der kan vende krisen.

I finansredegørelsen tales der igen om den videre udbygning af det økonomisk-politiske handlingsprogram, og vi får at vide, hvad der menes, nemlig tre ting: for det første en forbedring af konkurrenceevnen over for udlandet på 2-3 procentpoints om året. For det andet en reduktion af den disponible realindkomst på 1-2 pct. om året. Og for det tredje en nulvækst i den offentlige sektor. Men disse ting kommer jo ikke af sig selv. Hvordan vil regeringen forbedre konkurrenceevnen? Hvordan vil regeringen beskære reallønnen? Hvordan vil regeringen bremse væksten i den offentlige sektor? Det får vi intet at vide om. Vi får målet præsenteret, ikke midlerne. Regeringens politik er mål uden midler. Er sandheden ikke, som det antydes i finansredegørelsen, at det bliver nødvendigt med meget brutale skatteforhøjelser i de kommende år, hvis regeringen afviser at føre en politik som den, venstre anviser, og er sandheden ikke, at disse skatteforhøjelser så nødvendigvis må lægges på indkomstskat og på moms?

Talsmænd for regeringen har hævdet, at venstres spareforslag er brutale, men det er jo regeringens politik, som indebærer voldsomme skattestigninger, der er brutal, og så løser den kun den ene side af problemet, nemlig valutaproblemet; beskæftigelsen gaves ikke. Venstres økonomiske politik gavner både beskæftigelse og valuta.

Regeringens usikkerhed afspejler sig også i det lovkatalog, der blev lagt frem for folketinget i tirsdags. Det er ikke færdigt arbejde.